

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. P., B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. B., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 208/2010 z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. B. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 208/2010 z 24. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalobcu účastníkom konania vedeného Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 143/2009, v ktorom sa proti zamestnávateľovi – spoločnosti T., v. o. s. (ďalej len „žalovaný“), ako žalovanému domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 18. júna 2009 a náhrady mzdy. Žalovaný okamžité skončenie pracovného pomeru so sťažovateľom odôvodnil tým, že sťažovateľ v marci 2009 s použitím jeho zariadení vypracoval dve daňové priznania pre J. K. a E. Z., ktorí nikdy neboli v zmluvnom vzťahu so žalovaným, pričom tak urobil bez súhlasu nadriadeného, čím porušil príkaz generálneho riaditeľa č. GR/EP/2005/002 z 1. marca 2005 (ďalej len „príkaz generálneho riaditeľa“); konkrétne ustanovenie o zákaze konkurencie.

Sťažovateľ v konaní pred okresným súdom tvrdil, že s príkazom generálneho riaditeľa nebol nikdy oboznámený, jeho konanie uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru nemožno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, pretože nedosiahlo požadovanú intenzitu, vypracovanie dvoch daňových priznaní podľa jeho názoru nemožno hodnotiť ako konkurenčnú činnosť a tiež, že pri ich vypracovávaní nevyužil poznatky a informácie získané pri práci pre žalovaného.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 C 143/2009 z 18. februára 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol a zaviazal ho na náhradu trov konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom okrem argumentov, ktoré predložil v konaní pred okresným súdom, tiež uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru vzhľadom na jeho výnimočné uplatnenie nebolo v jeho prípade nevyhnutné, a súčasne namietal, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 44/1992 z 24. júla 1992, o ktoré okresný súd oprel svoje rozhodnutie, sa na daný prípad nevzťahuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom *„za podstatný odvolací argument... považoval iba námietku sťažovateľa, že nebol oboznámený s príkazom generálneho riaditeľa..., pričom odvolací súd si osvojil záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal svoju nevedomosť o existencii uvedeného právne významného dokumentu a nepreukázal, žeby ho odporca s príkazom generálneho riaditeľa neoboznámil...“*. Tento záver krajského súdu považuje sťažovateľ za *„svojvoľný a arbitrárny, nakoľko nie je možné preukazovať existenciu negatívnej skutočnosti, teda, že sa niečo nestalo“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že aj právny názor krajského súdu, že povinnosť poznať príkazy vyplýva pre sťažovateľa ako vedúceho zamestnanca z § 82 Zákonníka práce, je svojvoľný. Podľa sťažovateľa *„Nemožno predsa dospieť k záveru, že ak sťažovateľ ako vedúci zamestnanec nebol s príkazom oboznámený, malo ho napriek tomu poznať, pretože bol vedúcim zamestnancom.“*

Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal ani s jeho ďalšími podstatnými argumentmi uvedenými v odvolaní, a to že *„nevyužil poznatky, informácie a výsledky práce dosiahnuté pri výkone práce v pracovnoprávnom vzťahu so žalovaným, že jeho činnosťou nedošlo k zhoršeniu postavenia žalovaného v súťažnom prostredí trhovej ekonomiky, z ktorých dôvodov nie je v prejednávanej veci možné aplikovať rozsudok NS SR zo dňa 24. 7. 1992, sp. zn. 4Cdo/44/92“*. Súčasne sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd nevzal do úvahy všetky okolnosti pre posúdenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny ani skutočnosť, či v danom prípade bolo nevyhnutné okamžité skončenie pracovného pomeru namiesto uplatnenia výpovede. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že pokiaľ vypracoval sporné daňové priznania doma a v práci ich len vytlačil, nemožno dospieť k záveru, že zneužil majetok žalovaného a poškodil tak jeho záujmy „know how“.

Podľa sťažovateľa je rozsudok krajského súdu *„z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia vlastných právnych úvah a z dôvodu absencie argumentov, ktorými by sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa nepreskúmateľný, nejasný, nezrozumiteľný a preto nezákonný. Z rozsudku krajského súdu nemožno zistiť, z akého*

dôvodu bola argumentácia sťažovateľa nesprávna... Krajský súd v Žiline aplikoval právne predpisy svojoľne, v rozpore s ich účelom a zmyslom.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/208/2010 zo dňa 24. 02. 2011 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 10Co/208/2010 zo dňa 24. 02. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 261,82 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu. K porušeniu uvedených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa predloženou v uvedenom konaní (predovšetkým s argumentmi, podľa ktorých sťažovateľ nebol oboznámený s príkazom generálneho riaditeľa, nevyužil poznatky, informácie a výsledky, práce dosiahnuté pri výkone práce v pracovnoprávnom vzťahu so žalovaným, jeho činnosťou nedošlo k zhoršeniu postavenia žalovaného v súťažnom prostredí trhovej ekonomiky, neboli dostatočne zohľadnené všetky okolnosti významné pre posúdenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny sťažovateľom a nevyhnutnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru s ním).

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v rámci ktorého v jeho podstatnej časti uviedol: *«Pre posúdenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru je nevyhnutné naplnenie formálnych náležitostí okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 70 Zákonníka práce, ako i naplnenie hmotnoprávnych predpokladov okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 68 Zákonníka práce.*

V preskúmvanej veci z vykonaného dokazovania je preukázané, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu vznikol na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej 1. 7. 2007. Miestom výkonu práce bola pobočka spoločnosti T., v. o. s., Ž., navrhovateľ sa zaviazal pre zamestnávateľa vykonávať prácu – riaditeľa pobočky v Ž. a asistenta daňového poradcu. Od 1. 2. 2009 v dôsledku jeho odvolania z funkcie riaditeľa pobočky vykonával pracovnú činnosť už iba v pozícii asistenta daňového poradcu.

Zamestnávateľ (odporca) s ním písomne dňa 18. 6. 2009 podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce okamžite skončil pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, a to z dôvodu, že 18. 5. 2009 pri kontrole vypracovaných daňových priznaní klientov spoločnosti T., v. o. s., Ž. zistil, že navrhovateľ v mesiaci marec 2009 s použitím zariadení zamestnávateľa (software, TAXX EDIT, PC, pracovné miesto,...) vypracoval daňové priznania pre osoby: J. K. a E. Z., ktoré neboli nikdy v zmluvnom vzťahu so spoločnosťou T., v. o. s. Túto činnosť navrhovateľ vykonával bez súhlasu nadriadeného, uvedeným úkonom porušil príkaz GR č. GR/EP/2005-002 zo dňa 1. 3. 2005, porušil ustanovenie o zákaze konkurencie, čím závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu, zakladajúce dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru. Uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru v písomnej forme navrhovateľovi bolo doručené 22. 6. 2009.

Keďže odvolací súd bol viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), zameral sa predovšetkým na preskúmanie dôvodov odvolania uvádzané odvolateľom.

Podstatným odvolacím argumentom bola namietaná okolnosť navrhovateľom o tom, že nebol oboznámený s príkazom generálneho riaditeľa GR/EP/2005/002 zo dňa 1. 3. 2005 (ďalej „príkaz generálneho riaditeľa“). Túto právne významnú otázku okresný súd v prejednávanej veci správne vyhodnotil. Odvolací súd si osvojuje jeho záver, že navrhovateľ v konaní nepreukázal svoju nevedomosť o existencii uvedeného právne významného dokumentu a nepreukázal, žeby ho odporca s príkazom generálneho riaditeľa neoboznámil. Je pravdou, že navrhovateľ u odporcu nastúpil do pracovného pomeru až v roku 2007 a príkaz generálneho riaditeľa bol vydaný v roku 2005. Všetci svedkovia vo veci vypočutí, konkrétne Ing. M. T., zamestnaný u odporcu od apríla 2005 do januára 2009 na pozícii asistent daňového poradcu, svedkyňa M. H. zamestnaná vo funkcii hlavného účtovníka, Ing. D. J., zamestnaná u odporcu od roku 2004, potvrdili, že ich odporca pri

podpise pracovnej zmluvy oboznamoval s príkazom generálneho riaditeľa, navyiac už pracovná zmluva obsahovala zákaz výkonu tej istej práce, čo vykonávajú pre odporcu. Uvedenú skutočnosť potvrdila i svedkyňa Ing. M. B. Títo svedkovia uviedli ďalej i to, že sa s príkazmi generálneho riaditeľa oboznamovali aj na poradách, prípadne aj v elektronickej podobe. M. C. zamestnaná u odporcu ako manažérka, mala tiež vedomosť a bola informovaná o príkaze riaditeľa o zákaze konkurencie.

Odvolaací súd zvyrazňuje, že navrhovateľ u odporcu sa zamestnal v pozícii vedúceho zamestnanca. V uvedenej pozícii pracoval do 31. 1. 2009. Ako vedúci zamestnanec je viazaný voči zamestnávateľovi povinnosťou ovládať aj vnútroorganizačné predpisy, nariadenia a pokyny upravujúce povinnosti zamestnancov na pracovisku. Táto povinnosť pre vedúcich zamestnancov plyní i z ustanovenia § 82 Zákonníka práce. Ovládanie a poznanie vnútroorganizačného predpisu, ktorým bol príkaz generálneho riaditeľa z r. 2005, vzhľadom na charakter a vykonávanú pozíciu navrhovateľom aj za situácie, žeby s nimi zamestnávateľ ho neoboznámil, bolo jeho prioritnou povinnosťou plynúcou z náplne výkonu činnosti riaditeľa pobočky. Už v pracovnej zmluve spísanej s ním pri vstupe do zamestnania dňa 1. 7. 2007 jeho povinnosti boli vymedzené v bode 6. Osobitne významnou je mailová komunikácia, ktorá sa nachádza na čl. 33 spisu zo dňa 21. 1. 2008, v ktorom sám navrhovateľ oznamuje (ešte v pozícii riaditeľa pobočky a asistenta daňového poradcu) svojej kolegyni M. C., že „všetci z pobočky Z. sa oboznámili s príkazmi GR i vrátane príkazu ohľadom KDP“. Existenciu a obsah tak dôležitého vnútroorganizačného dokumentu z r. 2005 bolo povinnosťou navrhovateľa v pozícii vedúceho zamestnanca ovládať. Navrhovateľ v konaní neoznačil, ani nepredložil dôkaz, ktorý by preukázal jeho tvrdenie, že s príkazom generálneho riaditeľa z roku 2005 oboznámený nebol, opätovne však zdôrazňuje odvolací súd, že uvedený organizačno-právny dokument bolo jeho povinnosťou ako vedúceho zamestnanca ovládať. Odvolací argument navrhovateľa, že svedkyne Ing. D. J., Ing. M. B. tvrdili, že smernice, pokyny, nariadenia, príkazy boli uložené na zvláštnom disku, s ktorými sa zamestnanec mohol oboznámiť a z toho vyplynula iba možnosť pre zamestnanca oboznámiť sa s príkazmi a smernicami, neovplyvňuje záver okresného súdu, ale ani záver odvolacieho súdu o tom, že pokiaľ navrhovateľ z pozície vedúceho pracovníka zamestnancov oboznamoval so všetkými príkazmi, internými pracovnými dokumentami,

bolo jeho povinnosťou oboznámiť sa aj s príkazom generálneho riaditeľa z r. 2005, navyše bolo jeho povinnosťou ovládať obsah tohto príkazu.

Skutková okolnosť – vypracovanie daňového priznania navrhovateľom pre J. K. a E. Z. – títo nikdy neboli v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom, bez súhlasu zamestnávateľa (uvádzané i v skutkovom vymedzení dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru), bola nepochybnou skutočnosťou, potvrdil to i sám navrhovateľ. Ním namietaná okolnosť, že tieto daňové priznania vypracoval doma na svojom osobnom počítači a potom ich USB kľúčom preniesol do pracovného počítača, aby ich mohol v práci vytlačiť, sú tvrdenia irelevantné. Aj za situácie, žeby toto jeho tvrdenie bolo preukázané, i takéto konanie je porušením príkazu generálneho riaditeľa z r. 2005. Odporca je verejnou obchodnou spoločnosťou, právnickou osobou prevádzkujúcou podnikateľskú činnosť v oblasti daňového poradenstva, ide o špecifickú, vysoko kvalifikovanú odbornú činnosť. Nielen v článku 6 bod 2 pracovnej zmluvy, ale aj v príkaze generálneho riaditeľa je prejavená vôľa zamestnávateľa o zachovaní mlčanlivosti o poskytovaných informáciách získaných počas trvania pracovného pomeru, a to aj po jeho ukončení. Navyše príkaz generálneho riaditeľa zo dňa 1. 3. 2005 v predposlednom odseku obsahuje „zákaz konkurenčnej činnosti“ – tzv. konkurenčnú klauzulu spočívajúcu v zákaze vykonávania akejkoľvek činnosti totožnej, alebo podobnej s činnosťou spoločnosti T., v. o. s. počas, ako i mimo pracovnej doby a používanie zariadení a prostriedkov poskytnutých zamestnancom (napr. HV, SV, pracovné pomôcky a podobne) na takéto účely. Aj za situácie pravdivého tvrdenia navrhovateľa, „že daňové priznania vypracoval doma na svojom počítači a potom ich USB kľúčom preniesol do pracovného počítača a ich v práci vytlačil“ (viď jeho výsluch na čl. 78), pritom vypracoval daňové priznania v pozícii asistenta daňového poradcu u odporcu, bez súhlasu zamestnávateľa, napriek výslovnému zákazu zamestnávateľa príkazom generálneho riaditeľa, je konaním, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu naplňa závažné porušenie pracovnej disciplíny. Jeho konaním síce nedošlo k priamej škode na majetku zamestnávateľa, avšak došlo k zneužívaniu majetku zamestnávateľa. Navrhovateľ preukázateľne kanceláriu, zariadenie, počítač, softwer programu TAX OFFICE, svoj pracovný čas, tlačiareň zneužil na úkor zamestnávateľa, poškodil záujmy zamestnávateľa „know how“ /ide o vedomosti, poznatky, praktické skúsenosti zamestnávateľa získané a overené vlastnou činnosťou, ktoré sú dôverné, identifikovateľné a majú pre odporcu

podstatný význam /. Odporca prišiel aj o zisk, pretože ak by daňové priznania pre uvádzané osoby boli vypracované v rámci jeho podnikateľskej činnosti, znamenalo by to pre neho a pre jeho zamestnancov príjem.

Po hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny odvolací súd dospel k záveru, že boli naplnené hmotnoprávne podmienky ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce pre okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom a preto jeho návrhu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým spôsobom nebolo možné vyhovieť. Z toho plynie následne aj záver, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu netrvá, určenie trvania pracovného pomeru by prichádzalo iba v prípade vyhovenia návrhu navrhovateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Súdom konštatované neplnenie si pracovných povinností navrhovateľom vo funkcii riaditeľa pobočky a z tohto dôvodu jeho následné odvolanie z funkcie s účinnosťou od 1. 2. 2009 význam pre právne posúdenie veci podľa názoru odvolacieho súdu nemá. Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou odvolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, rozsudok spĺňa náležitosti podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav dostatočne, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie navrhovateľa vyhodnotil za nedôvodné a odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Ústavný súd zdôrazňuje, že do pôsobnosti všeobecného súdu z dôvodov tvrdených sťažovateľom môže zasiahnuť len vtedy, ak by jeho rozhodovanie (a jemu predchádzajúci postup) bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by malo za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02).

Ústavný súd konštatuje, že interpretácia a aplikácia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce platnom v rozhodnom čase na skutkový stav zistený súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci nie je v rozpore s účelom a cieľom uvedeného ustanovenia. V konaní pred krajským súdom bolo preukázané, že sťažovateľ konal v rozpore s príkazom

generálneho riaditeľa, v ktorom bolo jeho konanie definované ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že dôkazné bremeno s ohľadom na preukázanie jeho oboznámenia sa s príkazom generálneho riaditeľa mala druhá strana v konaní, a preto krajský súd pochybil, keď v rámci odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že v konaní sťažovateľ nepreukázal, že by o existencii príkazu generálneho riaditeľa nevedel, resp. nebol s ním oboznámený, pretože *„nie je možné preukazovať existenciu negatívnej skutočnosti, teda, že sa niečo nestalo“*.

Aj podľa názoru ústavného súdu pre vyvodenie zodpovednosti sťažovateľa za jeho konanie bolo v predmetnom konaní rozhodujúcim odpovedať na otázku, či sťažovateľ bol oboznámený s príkazom generálneho riaditeľa. Krajský súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na viaceré v konaní vykonané dôkazy, predovšetkým svedecké výpovede, mailovú komunikáciu sťažovateľa a zistené skutkové okolnosti (zastávanie pozície vedúceho zamestnanca), ktoré ho v ich vzájomnej súvislosti viedli k prijatiu záveru, že sťažovateľ bol s príkazom generálneho riaditeľa oboznámený. Inak povedané, zhodnotením v konaní vykonaných nepriamych dôkazov spolu so skutkovými okolnosťami danej veci bolo možné aj podľa názoru ústavného súdu logicky dospieť k záveru o tom, že sťažovateľ bol s príkazom generálneho riaditeľa oboznámený. Krajský súd teda od sťažovateľa nepožadoval preukázanie negatívnej skutočnosti, ale v odôvodnení napadnutého rozhodnutia len poukázal na fakt, že v konaní sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, ktorým by argumenty, resp. dôkazy predložené žalovanou stranou vyvrátil, a tým spochybnil záver krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostal dostatočnú a relevantnú odpoveď aj na svoje ďalšie námietky predložené v konaní (námietka preukázania porušenia pracovnej disciplíny konaním sťažovateľa, intenzity závažnosti porušenia pracovnej disciplíny či námietka charakteru jeho konania, ktoré nemalo znaky konkurenčného správania voči žalovanému ako jeho zamestnávateľovi).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že dôvody rozsudku krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle,

nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011